

TUCKER, JOSIAH

Betydande frågor om handelen, wid tilfälle af de motsäjelser, som skedde emot den sista billen, om utlänningars naturalisation. =Anon=. Stockholm, trykt uti Joh. G. Langes priv. boktryck. 1763.

Stockholm
1763

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agn.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

TUCKER, Josias

Polit. ekon.

Alum.

(Pary)

1763

1700-1829

Betydande
Frågor

Om

Handelen,

Wid tilfålle af de motsåjelse
ser, som skedde emot den
sista Billen,

Om

Utlåanningars
Naturalisation.

STOCKHOLM,
Trykt uti JOH. G. LANGES priv. Boftryck.
1763.

Imprimatur.
N v. OELREICH.

Företal.

Samma driffjäder, som lockat Franska öfversättaren / at meddela sine Landsmän desse Frågor / har äfwen bidragit til Swenska öfversättningen. Frankrikets nära belägenhet til Engeland / har, under fredliga tider, gifwit Handeln dem emellan nog styrka / då deremot wåre ymnoge Bergwårk gjort of nödige för Engeland, lika som det, i anseende til wiså Producter, är för of. Efterföljande Frågor, syfta på Engelska Handels uphjelpande och folknumerns förökande; deras Handels tilwårt tjenaar icke til wår, med mindre han icke i samma mån hjälpes, som denne tiltager; at bruka samma Handelsmaximer, lämpade efter hwart och et lands särskilta beskaffenhet, synes wara det säkraste medel / at förebygga en annans, alt för stora tilwårt, til wår underbalance. Engelska Auctoren påyrkar förädlingen af deras
Lenn,

Företal.

Tenn, böra wi icke deremot, med yttersta åhåga, tänka på dylikt med vårt Jern, Stål och Tråwirke, hwarom wi lika säkert, som Engelsman om sit Tenn, kunna säga, at det är nästan helt och hållit i wåre händer.

Det öfrige lemnar man til hwar och ens estertänka / och tillämpning til oss, wåre fördelar, brister eller behofwer. Sådant är ändamålet af öfwersättningen, och man tror det liknar Franska öfwersättarens, hwars omtänka, at upmuntra sine Landsmän, så mycket mer, bör leda oss til dylik estertänka, som Engelska hushållningen, i så många delar redan tjent oss til eftersyn, som den wärkeligen til oss är lämpelig. Lyckligt om ändamålet winnes.

I. Afdelningen.

Præliminaire frågor öfwer gemene mans inbillningar / öfwer ordasättet / af Utlänning och Engelsman, öfwer den förmåa, som utlänningar för detta tillkantsat denna Nationen uti des Handel.

I.

Om gemene mans inbillningar böra anses för sanningens prober-sten? Om det icke varit den källan, hvarifrån alla gensägelser härflutit, som förorsakat det starkaste motstånd, emot Christna Lärans införande i desse 3:ne Riken, emot Håckars planterande och ågors hågnande, emot afgiften til allmänna Landsvägars förbättrande, slutligen emot alla förnuftiga inrättningar, emot alla nyttiga och nya påfund? Om det icke är samma förblindade menighet, hvars rop, nu uti 40 år, förhindrat Protestantiske utlänningars naturalisation, är det icke samma obändig folkhöp, som wi hört ropa på jordågarrens

rens interesse a) eller Landtmanna förmån: ingen handel, ingen Köpman.

II. Om

a) (Franska öfvers. Nota) Jordägarens interesse, (Landed-interest) som skal vara stridande emot Capital-ägares interesse. Jag har betjent mig i stället för perifrasi; af de ordens jordägare och wärlare (terrien & rentier), som äro lika så goda Franska, som landed och money d woro Engelske i den bemärkelse, då de första gången bruktes. Sedan om de många lån som Statens behof, wäro sig sanskyllige eller falske, ha twang't Engelske Regeringen at göra inom 60 år, besianer sig Nationen belastad med et ganska stort Capital, hwarsföre den betalar interesse til enklysta personer, som lånt dem sine medel. Dese interessen betalas af Kronans dråtsel, det wil säga af contribution, på Jordagods och Consumtions afgifter: derigenom är Nationen delter i 2:ne partier, och åtskillnad i deras interessen. Jordägaren, som skuldenär i Staten, ser, med misandje, en del af sin, med möda och slit förwårswade, inkomst, gå i Wärlarens hand, som merendels är en lat medborgare, en snål Procentenhielm, den der, utan at framkaffa det minsta goda i landet, drar must och mårgen uti och af sig: detta parti önskar, antingen hemligen eller uppenbarliken, det interesserne måtte reduceras och national skulden utrotas, om det och skulle ske genom en total banqueroutte. Capital-ägaren deremot anser sig, som den der underhåller allmänna crediten; och som en grundpelare i Staten, wid åkommande olycks-stormar; han anwänder alla krafter, at hålla Banco-Sedlar, och annat representatift mynt i värde, i det han mycket skröter om den snabba penninge-circulation, som agio på dese papper förorsakar. Han fruktar ständigt 2:ne ting: återbetalning af Capitalet, eller minskning uti interessen, at Staten skal bli för rik, eller

II. Om det ordet Främling, uti allmänt bruk, icke förleder til något förakt och nesa?

U 4

Om

at genom en total banqueroutte försöra både sit Capital och Interesse, i fall Ruden skulle komma at öfverstrida formågan. Detta parti är merendels i dependence wid Hofvet, emedan hela deß hofka, som grundar sig på Regeringens löften, skulle tillika med den samma ramla öfver ånda, wid första upror. Hofvet gynnar dem, och det för denna orsak skul. Deße två partier ha wårt up efter de så kallade Whighs och Torris, hvilka namn man ännu för några år sedan gaf dem, och som småningsom således förbytt sig. Man wet at namnet Whighs har tjent til at åttilja Presbyterne från Biskopparnes anhäng, som kallades Torris. En tid derefter woro Whighs Patrioter och Torris Konunga myndighetens Partisaner. Slutligen gjer man nu namn af Whighs at Capitalisterna, emedan de af detta parti, varit Konung Wilhelms tilgifne, och sedan det Hannoveriske Hus t, samt befordrat det stora Kriget 1700, och nästan alle de senare, och derigenom blifwit ådore til större delen af Publiques redbaraste effekter. Således har denna bekanta delning i Nationen i början varit en Religions-twist, sedan en Politisk tråta, och är til slut blefwen en penninge-tråta. Denna förändring, som skedt ganska småningsom, är i förhet en Historia om Engelska Nationens character. 100 år tillbaka, och det är en nössam syn för dem, som eftersianna hwar Nations höjelser och begår i af och tilltagande.

Man kan lärteligen märka at alla ämnen, hwarom delibereras i Parlamentet, äro ansedde efter deße bägge Partiars interessen, och afgöras efter de härskande partiets, wärlige eller inbillade nyta Merendels ånska Capitalister friga, som kan upbjelpa lånen til högt interesse, dock äro högeligen

Om Engellska Nationen har någon rättighet, at så handtera den öfriga delen af menniskors slägtet? Om icke infödde, de der ingå uti Såderneslandets förderfwelige anslag, förtjena det förakt, som man wisar utlänningar, och om icke twärt om utlänningar, som med dygd och arbetsamhet tjena Riket, icke böra wara wördade, såsom wärfelige Patrioter?

III. Om wi icke hafwa at tacka dem för våra wetenskaper, at tilwårka wiså Tyger, Kläden, Sarger, Drogetter, Silkestyger, Sammeter, Band, Spetsar, Bomullstyger, Lärster,

intresserade för at understödja handelen, hwars fall skulle draga allmänna creditens efter sig: Jordägarna hata kriget, som kräjer nya contributioner och bewillningar. Deras motståndares omhugsenhet och isriighet, at uphöja Handelens fördelaktighet, och at inblanda Wäxel-handeln med den redbara Handelen, har ofta gjordt dem kallfännige wid afgörandet, af de beslut, som ha gemenskap med denna angelågna del, af politiske Öfverringar, och har förbindrat dem, at se det nytan af öfverwigtes faller i deras händer; det partiet är wäl det solkrikaste, dock til större delen sammansatt af inwånarne i Provincierna, och består följakteligen merendels af odswade och oupbrukte snillen, som mera sätta sig wid gamla inroade inbillningar, och äro således benågnare at låta förblinda sig i saker, som röra deras sansfylliga mål, när de aldrig så litet äro småre at begripa. Man lærer i detta wärld få se åtskillige exempel, som äro fölger af sådan dumbhet: bibebållandet af Ekra, och swårigheten, at så naturalisera Främlingar, äro de förnämste.

ter, Papper, Hattar, Jern, arbete i Stål, Koppar, Messing ic.? Om våra förfäder hade handlat som förnuftigt folk, om de hade wår heligen tjent Gäderneslandet, i fall de förhindrat sådana Fabriqueurer, at der sättja sig ned der? Hade man imedlertid icke den tiden at stråfwa emot samma onödiga fruktan, som nu bryr oss, och sadet icke då som nu, at desse främlingar togo brödet utur egne barns munnar?

II. Afdelningen.

Om nya Manufacturers inrättning, de gamlas förbättrande; och om Handelsens tilwärt.

I. Om man någonsin kan wißt weta, utan at först hafwa försökt det, at utlåningar hwarken kunna införa nya Manufacturer, eller förbättra de gamla, och stadga, til hwad högd arbete och billigt pris hos arbetarena kan göra sin wärkan uti wår utrikes Handel?

II. Om det icke deremot står fast, at utlåningen öfwerträffar oss i tilwärkning af åttskillige slags Papper, Sidentyger, Sammeter, Brocader, Gull- och Silfstyger, Spets-tråd af åttskillige slag, Gull- och Silfwer-band, uti Färgeri af swart och skarlatan, uti lätta Kläden för de warma Länderne, Tapeter och Meubler

bler b), uti flere ämnen, af Linne, Sammans
duker, finaste Lärster ic. ; uti Nitkonsten, Mål-
leri, Bildthuggeri, Förgyllning, Wagnmakeri,
Boktryckeri, Juvelerande, i Porcellains Manu-
facturer ålta och vålta, uti Läder=beredning,
uti Glas=sliperi, at hårda och förådla Stål?
Om det icke öfwerensstämmer med Engeland's
interesse, at tilbjudas dese utlåningar en til-
räckelig belöning, för at draga dem in i lan-
det, til at öka antalet af nyttige och arbetsam-
me händer, som oförnekelligen äro et Rikes
styrka och rikedom?

III. Om Engeland nu intet mera tåler
någon tillväxt? Och om et större antal arbe-
tande händer, nya Interessenter, tillökning i
correspondencen, idoghet, hushållning, och at
nykterhet blir allmännare, icke skulle öka wåre
Manufacturer, wår Handel, wår Sjöfart, och
wår nationella rikedom? Om den slägt= och
wånskap, som sådana nya medborgare skulle
åga bland sine fordne Landsmän, icke skulle
öka Nationens Handel, medels nya Correspon-
dencer, nya Commissioner, nya Handelsgre-
nar?

III. Af-

b) (Auct. not.) Der finnes en Lag utgifwen un-
der det 25 året af Konung Carl II:s regering,
til naturalisation för Linne- och Tapet-wäf-
rare.

III. Afdelningen.

Om Rudimaterier til handasløgd, och fattigt folks födekrof.

I. Om wi nu förarbete alla de Rudimaterier, som Engeland frambringa eller kunde frambringa, alla dem man kunde ifrån våra Colonier eller från utlänningen införa; eller ock, det som kommer på et ut, om wi icke wid våre Fabriquer kunde använda mera Ull c), rätt

c) (Aukt. not.) De som äro emot Naturalisations Billen sörga, at wi i dese sista tider, utan främlingars tilhjelp, förarbetat all den Ull, som detta Land frambringa: härat sluta de, at wi intet skulle ha Ull nog, at syfvelättja Utlänningar med, men man ber dem at betrakta,

1:mo At det är ganska troligt, det då Ängs- och Färeskötslen komma til sin högd, man nog finner utväg, at upföda och underhålla et länet större antal får i Riket, än nu göres, icke allenast, utan at förminska den brukbara jorden, utan ock, at med gödslen efter dese kreatur, föröka jordens fruktbarhet; sättet at föda Får öfver wintern med Turipes är knappast bekant i Provinzen Gallon, och är ganska litet i bruk, i ästfällige af Englands Gressläpper, så at inwånarne äro nödsakade, at förnytra sine Lam utomlands, i brist på vinter-föda.

2:do At Frankrike årligen hämtar ifrån Bilbao es mot 12000 säckar sin Ull, utom hwad Provence och Languedoc får, i gröfre Ull, ifrån Catalonien och Spaniens södra del, då Engeland deremot intet får fyllest 5000 säckar årligen derifrån. Utom hwad Ull Frankrike får ifrån Africa, Turkiet, och sterrilste Nederländerne och Polen. En handel

rätt Silke, Bomull, Hamp, Lin, Jern, Koppar, Messing, Tenn d), Bly ic. än wi nu göra? Och om man någon tid kan frukta, at tillwårtnings-ämnen fela, så länge man kan försmera afwelen, eller tillförstlen utifrån?

II. Om der fins något land under Soten, uti hwilket jorden och Handelsn låta arbets-ämnen

som stod Engelsmannen så wäl öppen, som Fransosen, om allenast wår handel bles hårtill nog utwidgad.

3:io Om wi, genom en fri och widsträckt handel, kunde, til retour för wåre Fisk- och Manufacturwaror, så så mycket större införsel af rätt Silke, Bomull, Lin ic. til at förarbete här i landet, så skulle det gagna Riket ätven så mycket, som om Ull-tilgången wårkeligen b'efwe öfver, emedan det wore en utwäg, hwarigenom man kunde bespara et så mycket större quantum til nya slags arbeten.

4:to Om de skäl, på hwilka wåre swärighets-målare bygga sin talan, ägde grund, så följade deras, at Frankrike borde göra sig af med tre fjerdedelar af sine Ull-arbetare, emedan deras egen Ull knapt förflår til en fjerdedel för de arbetare i Ull de nu hafwa. Engeland borde och föra ut alla dem som der arbete i Silke. Sådane äro naturliga rådgöerna at et sådant tänkesätt.

d) (Aukt. not.) Större afsätt på arbetat Tenns utförsel, och tillräckelige exportations præmier för utgående arbetat Tenn, skulle skaffa många tusende fattiga arbete, derigenom kunde wi draga all möjlig profit af denna Metall, som är så mycket ädellare, i anseende dertill, at den är nästan hel och hålles i wåre händer.

ämnen felar, när rörelse och idoghet icke felar hos invånarne?

III. Om man icke hafver tillräckeligen goda skäl, at anföra, til somt folks sysslolshet, utan at behöfwa supponera brist på arbetsämnen?

IV. Afdelningen.

Angående orsakerne til människors sysslolshet.

I. Om arbetet circularar äfwen som penningen? Och om icke penninge-rörelsen, utan arbete, icke mera skadar än gagnar et samhålle, hwarpå Lotterier och Spel gifwa oss för tydelige och skadelige bewis?

II. Om man, för at utröna orsakerne til folks sysslolshet, icke bör begynna med, at söka orsakerne til stagnation af arbetets circulation?

III. Om et illa bebodt Land är så tjenligt til arbetes circulation, som et Land, upfylldt af underfätare, de der ömsom sysslösa hwarannan? Och om det icke förtjenar upmärksamhet, at just invånarne, ifrån de minst bebyggde Provincier, komma at skaffa sig et arbete på de måst folkriffe orter, som felar dem hemma i deras egen ort e)?

IV. Om

e) Denne frågan tyckes wara nog lämpelig til wåre Små-handlare ifrån Wåster-görland.

IV. Om Monopolier, Privilegia exclusiva, privilegierade Compagnier icke äro stora hinder uti arbetets circulation?

V. Om wäl gjorde, och af konsten upfundne, behof f), som, genom förnuftige laggar,

hwars ymnoga antal, icke allenast fringspridit i alla Rikets Provincer, utan äfwen o'kast i aflägsnare orter, synes bestyrka deras folkrikhet hemma i sit land, hwars mindre fruktbart eller saarare en begwämligare födkroft, läckar dem til dese handels-sårder; hwilket äfwen mycket bidrager til folkbristen. Dese skulle tilskynda allmänheten mycken nytta, och sig sielfwe et indrägtigare lefnadsfätt, om de kunde förmas, at öfwergeifwa sin mindre nyttige handel, sit hylslösa farande omkring landet, hwars mångfaldige olägenheter icke i förthet kan beskrifwas, och i stället göra utflottningar, i fall södeise-orten öfwerföddade af folk, icke, såsom deras försåder, med bewäpnade händer, at göra inkräntningar, utan til nästgränsande, och mindre folkrike orter, at tilgripa mera rikande näringsfång, och understödja dese, uti sin brist af arbetande händer, hwartil de, hos wåre Dallarlar, kunna finna tilräckelig efterly.

f) (Auct. not.) Menniskans nödwändige behof kunna intet wara många! födan, kläder, tilflykt undan owäder, det äro ganska ensaldige saker, som de minst slitige kunna förskaffa sig, i allmänhet, all hwad såaktigt lefwernefsätt naturen erfordrar. Men som menniskan, uti sådant tilstånd, söga wore, från de oförnuftige kreaturen, at åställa, så skulle, större delen moraliska skyldigheter, som äro kärnan af dygdigt umgänge, och wåre höfslighets skyldigheter, wara ofände. Om det då kommer öfwerens med Allwisshetens hälsosamma affikter, at en sanfyllig

gar, hållas i sin ordning, icke äro bland de starkaste driffjädrear til handelens upkomst?

VI. Men om då fädane behof, förbyta sig uti öfwerflöd, galenskap uti last, de icke göra et stort hinder uti denna rörelsens jämna gång, och om de icke på slutet lånda til des sådeles afstannande?

VII. Om Handelen, betraktad uti sin största widd, icke hafwer en fullkomlig gemenskap med en sund Moral? Om, i anseende hårtil, denna tidsens förderfwade seder, icke böra anses för rätta orsaken, hwarföre så många menniskor äro sysslolöse, emedan lidelighet betagit dem lust til arbete, och credit på arbets-ämnen?

VIII. Om de, af konsten upfundne behofwen, som tilwärfas af fyllhundar, äro af naturen så widsträkte, ha så god afgang, som hos et nyktert, måtteligt och idogt folk, som utbyter sit arbete, emot oymbärlige behof, til
lifs-

ärkårsambet, och en wiß lydna, skal wara bland es samhälles ätskilliga lemmar, så bör der wara af konsten upfundne behof, som passa sig til hwarstans; och ju mer en menniska upfyller sit ständes skyldigheter, des mer kommer han sig, at bidraga til det allmänna bästa, då han gifwer en beständig jämn rörelse, i warors och arbetsambetens circulation, uti alla samhällets grenar, hwartil han för wändeligt många orsaker skul är förbunden. Detta är et af de redbaraste ämnen, hwaruitinnan menniska kan ätskilljes ifrån oförnuftige djur.

lifs-uppehålle, det wil säga med de andras arbete; hwilket förökar folkmängden, genom barns upfödande, til at efter sig föra et så herderligt lefnadsfatt?

IX. Om spel, fylleri, tiggeri, lättja och deraf härörande sjukdomar, icke syfvelsätta många menniskor?

X. Om et lastfullt och förderfwat folk skulle arbeta til så lindrigt pris, och så wäl, som et dygdigt och nyktert? Om icke wår handel härigenom lider? Om icke wåre exportationer skulle ansenligen öka sig, då wi arbetade bättre och til lindrigare pris, än wi nu göra? Och om icke wåre nationelle laster äro, i detta affeende, den andra orsaken til folkets syfvelshet?

XI. Om wid alla öfwerläggningar til Handelens uphjelpande (då til exempel Handelsmannen och Fabriqueuren komma in för Parlamentet med aldeles stridige præntioner), det icke skulle wara et lätt och naturligt medel, til at utröna, hwarutinman det allmänna bästa och Nationens wärkelige interesse bestode, om man undersökte, hwilken Systeme syfvelsätte de måste hånder i Engeland, hwilken Systeme måst skulle befordra exportation, af wår rikes tillwårkningar, til utlånningen. Skulle icke swaret på denna fråga alltid dikttera utslag i saken?

XII. En recruteriſt af ryttare, husaktige, litige Utlänningar, ſkulle icke den ſkapa nytt ämne til arbete innom Riket, och til exportation utomlands?

V. Utdelningen.

Undersökning om de andre orſaker man föregiſwer til ſyſtoldsbet bland folket.

I. Om det är möjligit, at alla handelsgrenar, och alla Handwårkerier, kunna tillika öfwerflöda på folk, ſom idka dem? Och om g), då man detta ſupponerar, til at bota denna öfwerflöd i alla Professioner, man utaf hwardera minſkade et wiſt antal, ſå at der ändå blef ſamma proportion dem imellan, de, ſom då qwarbleſwo, icke ſkulle med lika ſkäl klaga, ſom de det tillförene gjordt?

II. Om, då hwar Handlande, och hwar Fabriqueur, för ſin emſtylta affigt, ſtådse klagar at för många blanda ſig i deſ handtering, B någon

g) (Fr. öfwerſ. not.) Om 1000 Snidare wore et för ſtort antal, at betjena 100000 inwånare, ſå wore 100 för många at 10000. Således gör folk mängden härtil ålsintet: öfwerflödet beſtår då allenast deruti, at der intet är en riktiq proportion imellan dem, ſom idka et handwårk, och dem, ſom idka de andre nåringar: ſåledes ſkulle et lika proportionerat öfwerflöd, i alla handteringar, lämna imellan dem den ſamma rätta jämwigt, och intet mera wara något öfwerflöd.

någon enda af dem då tror h), det en alt för stor mängd af folk, som drifwa andre handteringar, äro honom i vägen?

III. Om en särskilt handtering eller handelsgren, hwilken det ock wore, skulle wärkeligen öfwerföda af idkare i), skulle icke siukdomen

h) (Fr. öfwerf. not.) En Skräddare tycker at der äro för många Skräddare, men Skomakaren, som dermedest betalar mindre i arbetslön för en klädning, tycker kanske at der intet äro Skräddare nog, och så tvärt om. Nååna fördensful allenast rösterne af dem, som klaga öfwer et sådant öfwerfödd, och i skolen finna, på den sidan, allenast hwar Handtvärfkare i sit särskilda handtvärf, och hela Samhället å den andra sidan; således har hwar handterings besvär, Pluraliteten af röster emot sig. På detta sättet bewiste Cicero, at Romarena hade det största courage bland alla Nationer, då han jämförde alla Nationers jakande, emot hwar en öfvert Nations nekande.

i) (Aukt. not.) Öfverflödige handtvärf kunna erfara et slags ojämnhet, genom ändring i klädedrägt, och andre upptåg och ändringar i moder, och derigenom kunde hända, at de ibland wärkeligen ha för litet och ibland för många idkare. Wid sådant tilfälle fatta de syssla, hwilkas arbete kommer ur moder. Men hwem kan deraf draga något skäl emot Naturalisations-Billen: skulle icke samma hända i Engeland, om der allenast sunnos tiondedelen inwånare, af dem, som der nu hafwa sin föda, och ärfara icke de minst bebodde Städer dageligen denna olägenhet?

En långsam allmän sorg uti en Nation, är en orsak som gör, at en eller annan wara blit ganska begärlig, och hindrar affättning på alla andre waror:

men föra sit botemedel med sig? Somlige af dem, som idkade detta näringsfätt, skulle de icke antaga et annat k)? Skulle icke mindre lärningar gifwa sig til en mindre lönande handtering? Ut bruka något annat medel, wore det icke at införa flere mycket farligare, och benågnare sjukdomar, til at inrota sig, då man wil

B 2

men sådane händelser kan man aldrig förebygga, det kunde hända i Frankrike, och i alla andre Länder, utan affeende til folkmängden.

k) (Fr. öfw. not.) Huru kunna dese grunder och åro, så måste man medge, at ändringarne uti moder, och de som nyttja warorne, ej har större wärkan, än at en enskilt Profession, mera öfwerflödar af arbetare. Arbetsambeten sätter sig sielf i sin riktiga proportion, emot de tilbudne belöningarne. Om der finnes något arbete, hvarmedelst man mycket winner, så öfwerger et twist antal arbetare et annat, det der lönar mindre. Men om tilgångarne, til idghetens åfskillige utwägar, genom främmande hinder bli stängde? Om oförsiktige Förordningar hindra en Handtwärkare, at lämpa sig efter köparens tycke? Om Skrå-Ordningar, som binda en at lära i 10 år på en gjerning, som han kan lära sig på 10 dagar? Om allehanda Monopolier, binda händren på en släckers handtwärkare, som, för en ändring skul i modet, måste lägga sit handtwärk neder, det der intet längre kan föda honom, då är han, genom wåre Förordningar, dömd til lättja, och twungen, at antingen tigga eller sjåla. På detta sättet, bli folk of til last, genom wåre Skrå-Ordningar, och Förordningar om Privilegia exclusiva. Är detta skäl, då et gällande emot folkstockens ökning, eller emot Skrå-Ordning och Privilegia exclusiva?

wil curera en lindrig anstöt af sjukdom, som snart ginge öfwer af sig sielf?

IV. Om wi hafwa en ansenlig skara af sysslöst folk, deraf at ingen begärar deras arbete, hwilket skulle komma mer öfwerens med en sund Politique, at föra ut, eller at inkalla folk, som syhels ättja dem?

V. Jag supponerar, at man för ut halff parten, af de menniskor, som nu äro i England, hwad gör det til saken hwad man kallar dem; jag frågar om det är et medel til at skaffa de qwarblifswande mera arbete, och om tvärt om fem millioner inwånares tilföknings icke skulle til dubbelt öka behofwen på arbete och lifsmedel?

Har icke Chevallier Josias Child kallat den tankan, en allmän willo, at wi hafwe flere händer än wi kunna sysselsätta? War han en i stånd at döma i Handel rörande mål? Och är det icke en owedersägelig sats, at den ena menniskans arbete sysselsätter den andra?

VI. Utdelningen.

Falskt infäst: Begynn om med at finna utwäg til arbete för Utlänningar för än wi kalla dem in.

Swär:

I. Ut hwilket läte har man, eller har man kunnat, naturalisera Främlingar på för

Dan grund? Och i hwilket annat ämne wille man wäl antaga dylika skäl?

II. Om man skulle wänta, til deß man saknade arbetare uti wise ämnen, som intet kunde årsättjas förr än man tilläto Utlänningar, at sättja sig neder hos oss, hwad arbete skulle de då få at göra? Eller hwilken köpare wille wänta med sine behof, til deß deras arbete blefwe färdigt?

III. Gifwa sig icke dageligen gåfvar i läran til Bagare, Slagtare, Skräddare &c.? Inrätta de aldrig egne wärkstäder för än de se brist uti sin handtering? Eller ock wore det möjligt, at en menniska, hwilkom fattades bröd, kött eller kläder, den skulle kunna wänta dermed, til deß gåfvarne hade lärt ut sin tid, och inrättadt egne bodar och wärkstäder?

IV. Uti hwad ämne finner man arbetare fela i Holland? Om imedlertid 40000 Främlingar angoswo sig, at der wilja sättja sig neder, månne deras anbud blefwe förkastat?

V. Rättar sig icke alltid arbetets afgang, efter folkets myckenhet, som har det af nöden? Om nu således på denna ö ej wore mera än 10000 invånare, folk ändock funnos, som icke hade dageligen sin bestämde syssa, månne det då skulle wara et gällande skäl, för at hindra Utlänningar, at sätta sig neder här? Et

ler om brist på arbete, för inhemsk, wore et
tilräckeligit skäl, at utestånga Utlänningen, bår
icke då samma skäl utestånga dem så länge, til
des alle nyfödde barn hunnit få tilräckelig fö
dekrof?

VII. Huru wida gå wi icke ifrån denna
Politiquen, wid hushållningen med wåre Co
lonier, hwaråst wi så wål wetom, at sätta
wärde på folkmångden?

VII. Afdelningen.

Uti Inwånares förökande består styre
kan af et Rike.

I. Om der icke finnes något språk i Skrif
ten, i anseende til hwilket hela wår Nation
tycks ha förgådt sig, medelst et årteligit fell.
§ 14 Cap. 28 v. Ordspr. Bok. står: Der en
Konung mycket folk hafwer, det är hans här
lighet. Kommer detta språk wål öfwerens
med den tanka, at wi redan ha för mycket
folk?

II. Hafwa icke Fransoserne, bättre än wi
förstådt at wörda och lyda denna den Allwisas
lärdom. Om icke, då Regeringen hos dem
upmuntrar undersåtare til giftermål, genom
heder och belöning, ofta hos oss händer, at
den, som åger minst i Sofnen, förhindrar lyf
ning, i fruktan at hjonelaget skal bli försam
lingen til last?

III. Om

III. Om unga Hertigen af Bourgogne, då han kommit til manliga år, icke skal kunna föra en anseelig Armée i fält, af rasht och ungt manskap, som böra tacka honom för sin warrelse? Och om man kan förmoda, at en Engelsman skal kunna slå 10 af desse unge män?

IV. Swilket är styrkan af en Stat? Då alla ågor äro lika i 2 Riken; åger icke det största styrkan, som har måsta folket?

V. Kan en fattig Nation utrusta och underhålla en stor Flotta? Et litet bebodt Land, Kan det annat än wara fattigt? Och kan et sådant land, utan at lämna jorden obrukad, och sina Fabriquer öde, ställa en titräckelig Armée i fält?

VI. Swilken förstår bättre Englands interesse, den som säger at landet har för mycket folk, eller Chev. Wilhelm Petty, som önskade at alle Skottlands och Irlands inwånare kunde bli flyttade 1) til Engeland, och sedan

B 4

desse

1) (Fr. öfw. not.) Ch. Wilhelm Petty gjorde här icke någon rätt förnuftig önskan. Et wist stycke land, kan fördraga et wist antal folk, och då det intet der finnes, så är Regeringens fel. Så wäl i Politique, som i Hushåldning, är jorden den sanstylliga och waraktiga rikedommen: oansedt, at det icke slår felt, at ju ibland et litet land, genom sine inwånares slit, kan taga sig öfwer-balance, så i Handel som Politique, på andre mycket större och widsträktare Länder, sådant är Holland; men andre Länder ha allenast af nöden, at kelswe wilja.

desa Provincier måtte af hafvet bli upsvulgene och dränkte?

VII. Denna insfränkte tanka, som wi hafwa, at wi ha för mycket folk, skulle den icke förleda oss, at önska det en stor del wille taga sig sielf af daga, ty annars blefwo de oss all för mycket til last i längden?

VIII. Finnes här något land i werlden, hwaråst flere bli genom dom aflifwade, än i Engeland? Är något Rike, hwaråst så många förkorta sin lifstid med omåtteligit och lidderligt lefwerne?

IX. Är någon Nation, Reformert eller Carolist, hwaråst man så högt skattar at lefwa ogift som hos oss? Hwaråst giftermålen skaffa så litet barn? Och hwar så många dö innan de hinna til 21 års ålder? Finnes då något Land, hwaråst Utlänningars naturalisation, är angelågnare än i Engeland, til den folkstockens bibehållande, som nu finnes?

VIII. Ufbedningen.

Folkstockens ökning är et Rikes rikedom.

I. Hwad är en Stats rikedom? Hvem sätter jorden i värde utom folkmängden? Och hwad är wäl penningen, annat, än en allmän måtte

mättstocf, et slags karffstocf m) eller Jetton, som tjenar til at wäppla, eller om man wil säga, at utstaka pris på waran, utur den enas hand i den andras?

II. Om arbetet eller waran är rätta rikedom, om penningen icke är annat än wärdet, hwarefter hon handlas, är icke då det Riket rikast, hwaråst måsta warorne tillwärfas? Finnes icke de der, hwaråst de måste inwånare med sit arbete syfvelätia hwarannan?

III. Har någonsin et ringa bebodt Land warit rikt? Har någon tid et folkrikt Land warit fattigt?

IV. Provincen Holland, är den icke n) hälften mindre än Grefskapet Devonhjre? Har
 B 5 den

m) Här gör Franska öfversättaren en uttydning hwad karffstocf är, som torde i Swenskan bli mindre nödig, i stället torde jag så säga, at Jetton är en Kalkpenning, hwaras man betjeaar sig i spel.

n) (Aukt. not.) Sal. Prinsen af Oraniens tankar här om, förtjena mycket upmärksamhet, så för hans anseende och myndighets skul, som för storleken af de skäl han andrager uti en Traktat, som kallas: Propositioner, gjorde åt General Staterne, til förbättring och ändring i Republicuens Handel.

Han uptager pag. 12 och 13. at ibland de Moraliſke och Politiske orsaker til Handels inrättning och befordran, hafwa de förnämste warit, „den oföränderliga satsen, och Fundamental-Lagen, at „lämna allom en fri Religionens öfning, detta tillstånd har, af alle medel, syntes wara det bästa,

den icke 10 gånger så mycket inbyggare, och til det minsta 20 gånger des rikedom? Contribuerar den icke långt mera til allmänna förnödenheten? Kan den Provinzen icke utrusta större Flotta och mera manskap?

V. När öfvertvåger den ena Nationen den andra i Handels-Balance? Om der finnas uti Frankrike och Sverige 40000 menniskor, som arbeta, til Englands behof, och allenast 10000 äro syfselfatte uti England, med arbe

at öfvertala Utlänningar, til at iurätta och sätta sig i dese Provincier, och således den starkaste driffjäder på folkökningen; Republicquens waraktliga Politique, har varit, at göra Holland, til en säker och öppen tilflykt, för alla försälgde och förtryckte Utlänningar, aldrig hafwa, hwarken Alliancer, Traktater, affikter eller förefällningar, mirån hwad Nation det och wara måtte, kunnat förstraga eller öfwer ända lasta derna Regel, eller afwända Regeringen ifrån deras hägnande och beskyddande, som tagit sin tilflykt dit, för at finna sin säkerhet.

Under den tid försöjelser, i åtskillige Länder i Europa, blifwit utöfwade, så har Republicquent, nit, at oföränderligen efterleswa denna Fundamental-Lag, uträttat så mycket, at icke allenast en myckenhet Utlänningar dit tagit sin tilflykt, slettwe, med alla sine contante penningar och reddbaraste effekter, utan at de hafwa äfwen infördt och iurättadt Fabriquer, Manufacturer, Konstler och wetenskaper, som man der tilförene aldrig wetat utaf, wansedt nödwändige Rudimaterierne, til dese Manufacturer, intet funnos i Holland, utan med stor losnad måtte difföras.

arbete för Frankrike och Sverige, för hvil-
ken Nation är då denna Balance nyttigast? Om
man medger at Frankrike och Sverige ha öf-
ver-balancen emot oss, är det icke då Enges-
lands interesse likmäßigt, at til sig draga och
locka utur desse bågge Riken, det öfverlopp af
Manufakturister, som gifwa dem öfverwigten?

VI. Hwad utwäg har man, at utmatta
en fruktad, flitig och mågtig Granne? Är det
den, at man nödgar des undersätare at bli
qwar i hans Land, at neka dem hägn och Na-
turalisation hos oss, eller, genom goda manér,
at draga til sig, och lämna dem lika förmåner
med de infödde?

VII. Om man wille göra et ungefärligit
förslag öfwer Engeslands rikedom, hwad grund
skulle man wäl taga dertil? Antalet af Tun-
neland? Antal af Hus? Summan af rouleran-
de Capitaler? Warors myckenhet? Men jag
frågar, hwad är som sätter värde på alt det-
ta, annat än folkmängden, som besittja, nyt-
tja, köpa, sälja, försla och exportera desse sa-
ker, eller det de kasta af sig?

IX. Afdelningen.

Folkstockens förökande öker Jordägares
inkomst.

1. Gifwa icke de närmast London beläg-
de jordstycken, 40 gånger större ränta än an-
dre,

dre, af lika storlek och godhet, som äro belägne i långt aflägne Provincier, uti Förstendömet Gallen, eller uti Skottland? Hwadann Kommer denna åtskillnad uti räntan, af jorden, om det icke är af åtskillnaden i invånarnes myckenhet? Och om desse aflägsne åkrar och ängar ränta något i penningar, kommer det icke af lättheten, at föra afkomsten til folkrike orter?

II. Om man kunde flytta Staden Bristol 40 mil ifrån det ställe, den nu ligger på, skulle icke genast alla Jordagods der i negden förlora ansenligt i wärdet?

III. Om pesten togo bort 100000 människor i norre eller östre Provincierne i England, och man icke genast från andre orter kunde årsätta den bristen, skulle icke Jordagodsden falla i pris? Om deremot 100000 Främlingar, af allehandas Professioner, på en gång satte sig der neder, och föröfke affättningen, på de Waror, som den orten kastade af sig, skulle man icke straxt se Jordagodsden stiga i wärde?

IV. Huru skulle en Arrendator komma ut med sit Arrende, om intet Torg fants, at sälja Waran på? Och hwad gagnar Torget, om der intet fins en myckenhet folk, som handla?

X. Afdelningen.

Akerbrukets förbättring är en följd af folkhopens ökning.

I. Om Jordagodslen äro uti så högt värde uti hela Engeland, som de kunde vara? Och hwarföre et Tunneland jord, som ligger belägit nära en stor Stad, räntar 10 gånger mer, än et Tunneland allmänt gör uti de aflägsne Provincier, vansedt jordmänen är lika god, och åttfildaden endast består uti bruket? Om fruktsamheten består uti stads-gödslen: hvar dan kommer den gödslen, om icke af invånarnes myckenhet?

II. Finnas icke millioner Tunneland, i enskylte personers händer (utan at räkna Allmänningar, färr, måsar och skogar), som skulle kunna fasta 10 gånger så mycket af sig, som de nu göra, om de blefwo rätt brukte, och om affättningen upmuntrade arbetaren o)?

III. Hwad medel kan bringa en Jordägare, at wäl bruka och förbättra sin jord, om icke

o) Engelska Auctorens flagan synes vara grundad på brist af Tärande Lemmar, hwaremot wi sakne de Tärande, eller sådane, som upcaga och göra dese Allmänningar, färr, måsar och skogar fruktbare; of tryter wäl icke försärlige förättningar, upmuntringar och förslager, men wärkställigheten förmodas snart blifwa deremot swarande; man får då se hwad den sednaste Förordningen, om Nybyggen för gifte Tjenstehjon, uträttar.

icke inkomsten kan swara emot påkostnaden han derå gör? Och huru skulle han få sin kostnad ärfatt på en från Hafwet aflägsen ort, om icke nya invånare kommo och öfke affättningen, i samma mon, som Jordfrukter och Boskap öftes?

IV. Har man skäl at klaga, det Bonden låter håldre sina barn låra låtta Handtwärf p), än han behåller dem wid det swära och tråkiga samma Jordbruket? At utestånga Utlänningar, skulle det råta detta onda?

V. Emedan allehanda Handtwärf och Fabriquer samt Liveri- & Näckar draga Bondens drängar ifrån plogen, skulle icke dese Främlingar, som uppfylte Fabriquerne, utträtta så mycket, at mindre folk drogos ifrån åkerbruket? Jag supponerar, at man förde ut alla sådane Främlingar, måste icke då Landet äro så

P) Hos oss synes denne klagan mer grundad, hwaräst Bonden sällan behöfwer klaga öfwer brist på affättning, utan endast borde sträcka sin omsorg till sin fruktbara jords utwidgande, till säkrare näringsfång för sine barn, än boken, pennan eller Sanda slögder, tyckes löfwa dem, sedan dese stånd, redan äro nog uppfylte med idkare, hwilka efter sig lemna nog talrik afföda, at tränga hwarannan, utan at Landtmanen af dem kan löfwa sig något betydande biträde, ehuru han så ofta förstärker deras antal, lust då han sielf klagar öfwer brist på nöddig hjelp.

fätta deras ställen med Bonde-barn, som an-
nars blifwit qware wid åkerbruket q)?

VI. Ha wi ingen nplysning mer at för-
wånta ifrån Utlånningar til åkerbrukets förbät-
tring, och kunna wi göra oss försäkrade, at de
samme Utlånningar, som meddelat oss så måns-
ga och nyttiga underrättelser, om Ångs-skötsel,
Trågårds-handtering och andre Landtmanna-
nåringar, icke hafwa något mer at lära oss?

VII. Har någon tid et illa bebodt Land-
marit wål håfdat? Uti hwilka, af Englands
Provincier, är Jordbruket med måsta slit up-
brukat? Uti dem som ha de minste Inwånare,
eller i dem som ha de flåste?

VIII. Kommer det öfwerens med försiktig
hushållning, och sund Politique, at lämna
stora Distrikter, ödemark och Allmänningar,
obrukade, nära intil en Huswudstad i et Ri-
ske? Swartil tjena, i denna stund, sådane til
annat, än at samla stråtrösware, at lätta dem
i sit röfveri och lämna dem en undanslykt, för
lagligit esterspanande? Om sådant Land wore
inhågnat, wål brukadt och upfyllt, med In-
byggare, hade då sådan oordning rum?

XI. Åsa

q) Årelystnad, och ledsnad för arbete, lockar de flå-
ste, at öfwerge plogen, och tilgripa et lefnadsfatt,
hwars besvär och omsorger äro dem oflånde, men
öfwertyggar dem i sinom tid, at de gjordt mindre
fördelaktigt byte, än de förmodat.

XI. Afdelningen.

De 2:ne Interessen uti Riket, som äro Jordägarens interesse, och Handelslandes interesse, hafwa enahanda ändamål r).

I. Swilket är Jordägarens sanffylliga interesse? Et förslag, som tjenar til en Nations Handels uphjelpande, kan det någonsin strida emot Jordägarnes interesse?

II. Om vår Handel affstannade, om wåre Grannar och medtäflare skulle draga til sig wåre Konstnärer, om Husen i Städerne blefwo öde, de Handlande på andre orter fringspridda, hwar togo då wårt Åkerbruk och Ångsffötsel wägen? Huru skulle Arrendatoren betala sit arrende, och Bonden sin Skatt? Huru skulle Adelsmannen då kunna betala sina Reo-
no-ullagor, löna och föda sit folk, samt lefwa efter sit stånd?

III. Om Handelen blir upmuntrad, om Handels och Handwärfkares antal öktes, om alla band och förhinder, som man lagt en förnuftig, och Riket gagnelig Handel i wägen, en gång blefwo undanrögde, om Circulationen derigenom kunde bli så mycket qwickare, och utwägarne så mycket säkrare, hos hwem skulle

r) Afslutningen består endast uti en inbillning.

skulle då profiten, som deraf härstammade, stadna? Männe icke uti Jordägarens hand?

IV. Då Adelen, som är ägare til Frälse-egendomar, låter leda sig, at uteslänga Utlänningar, och lägga en förnuftig Handel swårigheter i wägen, arbetar den icke då emot sit eget bästa? Låta icke då Possessionari och Jordägare draga sig wid nåsan, af Monopoleurer, som wåga, at för nedrig egennyttig winning skul, sätta det allmänna bästa å sido?

XII. Utdelningen.

Utlänningarnes tilstånd, som hafwa penningar uti wåre publique Fonder, samt rika Handlandes och Konstnärers, de der bo i wise Landstaper i Europa.

I. Då nu arbete omedelsågeligen är et Lands största rikedom, hwilket slags folk är då orsak dertill at mycket arbete göres? Männe de, som icke kunna förskaffa sig mer än den minsta delen af saker, behof och nöjen? Eller ock de, som äro rike nog, at kunna betala sådant dyrt? Om det äro de senare, är det icke då Nations interesse likmätigt, at tilbuda sådane, som ha sine penningar uti wåre publique Fonder, at komma och förtära sine inkomster i landet.

☉

II. Om

II. Om wi til publique Fonder, af Utlånningar, lånt imellan 15 til 20 millioner pund Sterling, bör man icke då anse hwar enskytt persons egendom i Riket, såsom i underpant för en sådan Summa? Stämmer det då icke öfwerens, med en Gåldenårs interesse, at bjuda och nödga Borgenåren, at komma i sit Land, och der köpa sine behof, af landets Jordbrukare, Köpmån och Handtwärkare, och at på detta sättet öfvertala honom, at, til någon del, sielf contribuera til sin betalning? Eller skal man tro, at en Borgenår lærer mycket krusa och bedja, anse för en nåd eller med penningar förskaffa sig tilstånd, at, på Gåldenårens ågor, förtära räntan af sit gjorde förskott?

III. Kan man intet andraga senare tidens händelser, som witna, at Främlingar, som, sedan de til säkerhet för sine medel, satt dem uti wåre publique Fonder, lifafullt håldre bodi utom Englands gränser, i anseende til den lida Engelsmännen hysa til Utlånningar?

IV. Finnas icke Riken uti Europa, hwar äst Handlande och Konstnärer anses med största förakt, för ingen annan orsak, än den handtering de idka? Finnas icke sådane Länder, der de icke wåga sig wara sina rikedomar bekände, och uppenbarligen anwända dem sig til förmån? Skulle sådane Måns antagande och naturaliserande wara Riket skadeligt?

Bor

Borde icke deremot alla Nationens Röstägande de förena sig, at be dem komma och dela med of den förmån, at leswa under en fri och säll Regering?

V. Förstå eller begripa främmande Handt- wärkare, Handelsmän och Konstnärer, naturen af wår Regerings-Form? Förstå de, at ut- grunda och utreda Politiske Spörsmål, såsom wi infödde Engelsmän äro i stånd at göra? Och då de höra sägas, at Billen om Främlin- gars naturalisation, är af de Röst-ägande i Nationen förkastad, kunna de då annat deraf sluta, än at wi derigenom förneke Utlännin- gar, at komma in i Riket, eller åtminstone, at Landets Lagar icke tillägga dem samma hägn och beskydd, som dem inföddom? Böra icke wi då söka at betaga dem en, för of, så skadelig mistänka?

XIII. Afdelningen.

Om alla slags Contributioner, och för- nämligast til de fattigas underhåll.

I. Hwem betalar alla Contributioner? Om det icke är folkets arbete, och det de con- summera? Uti hwilka Landsorter blir måsta Contribution betalt? Uti dem, som ha minsta eller måsta Inwånarne?

II. Om det är nödwändig, at årligen upbära en wis Summa penningar, til Rikets
 C 2 för

förnödenheter, samt til at betala Interessen med, på de låntagne Capicalerne, och om der finnes otillräckelighet uti Tull- och Axis-inkomsterne, huru skal den bristen då årsättas, om icke genom Contributioner på Fastigheter? Böra icke då alla Jordägare wara lika så männe, som någon annan, at bidrağa til folkstockens tillväxt?

III. Äro icke Franske Flyktingar skyldige, at sielf underhålla sine fattige, och är dem icke åfwen ålagt, på wise orter, at bidrağa til fattige Engelsmäns underhåll? Om detta är en sanning, huru kan man då säga, at den försägnade Billen skulle lända til at öka Contributionen til de fattigas utkomst?

IV. Skulle Handelen eller Jordägare svida, om uti Riket inkommo så många Utlånningar, som årligen kunde contribuera 20 eller 30000 Pund Sterling til fattigas underhåll, och dermed lisa de infödde?

V. Om man nu skulle föra ut alla främmande, som, alt ifrån 70 år för detta, satt sig neder här i Riket, skulle det bli et medel, at förminska antalet af fattige Engelsmän, eller afgiften til deras underhåll? Bleswe icke lasten då så mycket tyngre på Jordägaren?

VI. Det bästa sättet, at bli försäkrad om det är nyttigt, at lämna Utlånningar tillflykt hos oss, wore det icke, at göra en accurat uträk-

räkning imellan Engelsmän och de främlingar, som på 70 år satt sig ner här? Ut göra et öfverflag, öfwer de förmåner, som de ömsom tillkyndat hwaran, uprätta det såsom en Liquidation? Ungefärligen på följande sätt:

Engelsmäns Debet til Utlänningar.

Hwad som af wåre Lands-Producter och Fabrique-Varor blifwit förtårt. Större inkomster af Hus i Städer och Jord å landet. Tilwårt i wår Handel och Seglation, Contributioner, Tull och Axis, som Utlänningar betalt.

Credit.

Förskutne Summor, af medlidande, til någre af dese Utlänningar.

På hwilken sida skulle då wäl et stort Saldo blifwa?

XIV. Afdelningen.

Om infödd Engelsmanna rätt s).

I. Hwad är infödd Engelsmanna rätt? Är det en rättighet, et Privilegium, som han

☉ 3

har,

s) (Auct. not.) //Men för at åter komma til det nämnet, som jag drifwer, det wil säga til gransking af det, som skulle hånda, om Wighs singo //öfwerhanden, Naturalisations - Billen, som nu //är förkastad, skulle då bli en Lag, och infödd Engelsmanna - rätt skulle ännu bli så försämrad, at //den intet bleswe 12 öre wård. Examineur, N:o XXV. Jav. 1720.

har, at förblifwa fattig och eländig, medan
 def Grannar tiltaga i rikedom och Handel?
 Skulle en sådan inföddans rätt wäl wara 12
 öre wärd, och förtjente den at bli bibehållen?

II. Hwilken är det då, som arbetar på at
 göra ingrep uti infödd Engelsmannas rätt?
 Den, som tilbjuder Engeland, at bli rikt, flo-
 rerande, fria Konstners sammelsplats, och alla
 Nationers Magazin? Eller den, som wil binda
 och instränka def Handel, favorifera Mono-
 polier, exclusive Compagnier, sätta sig emot
 folkstockens tillökning och utwäg til arbete för
 den idoge, under sken at bibehålla Engellska
 blodet obemängt?

III. Allt hwad som lånder til at betaga of
 de förmåner, som arbetet tillskyndar of, gör
 det icke ingrep uti wåre sansfyllige rättigheter,
 såsom landsens barn? Allt twång och förhin-
 der i Handel, som tvingar Engelsmän at kö-
 pa som dyrast, och sälja til lägsta pris, äro
 de icke lika många intrång på deras fri och
 rättigheter? Hwilka bör man tillskrifwa allt
 detta onda?

IV. Har man uti någon Naturalisations-
 Bill inryckt sådan punkt, som påsyftar at be-
 taga Borgarena i wåra Städer deras Skrå-
 ordningar, Privilegier och rättigheter? Och
 de, som projecterat desse Biller, hafwa de icke
 alltid förklarad, at alla medlemmar, af Skrå
 och

och Embeten, skulle bibehållas wid sine för-
mente Privilegier, så länge de behagade, och
ända til dess de sielfwe begärte bli dem qwitte?

XV. Ufdelningen.

Om Engelsmännens sansfylliga Interesse.

I. Hvad äro Mästare-Privilegier? Äro
de wärfeligen, eller bestå de uti inbillningar?
Skulle wäl inwånarne uti Birmingham, Man-
chester och Leeds c) wilja taga emot sådane
Privilegier, om man tilbödo dem det?

II. Äro wäl Handtwärkare uti Westmin-
ster fattigare, än andre, fast de icke äro intag-
ne i Skräen? Äro Londons Stads Handt-
wärfare desto rikare, för det de ha dem u)?

C 4

III. Om

c) (Fr. öfw. not.) Konster och Handtwärkerier äro
frie uti desse 3:ne Städer: man löser der intet nå-
got Mästare-Bref, uti desse 3 Städer äro de mäs-
te Handtwärkare, och der ha Manufacturerne st-
git til sin första högd i Engeland.

u) (Fr. öfw. not.) Ingen får idla et Handtwärf i
London, uti de delar, som kallas Stadsens fribe-
ter (eller Skrä), om han icke först blifwit anta-
gen til Mästare, då deremot, uti Förstaden West-
minster, alla Professioner äro frie, äfwen som i
Paris Förstaden S. Antoine, Gatan Jussienne och
andre privilegierade ställen, som Le Temple, L'
Abbaie, &c., hwarthän tre fjerdedelar af Stad-
sens arbetare tagit sin tilflykt. Det är ganska säl-
samt, at man just gifwit namn af Frihet til ställen,

III. Om en Handtwärkare, igenom Skrås ordningen winner den förmon, at få sälja sit arbete så mycket dyrare, är icke samma Skrås ordning skull dertil, at han måste köpa sina behof så mycket dyrare, af andre Mäster-Handtwärkare? Om han icke wil tåla medtäflare, hafwa icke äfwen Mästrarne, i andre Handtwärk, samma orsak, at wilja wara befriade ifrån sine medtäflare? Och när desse ha gådt i land med at fördrifwa dem, förlorar den förre då icke folk, som kunnat ge honom förtjenst?

IV. Vil icke hwar Handtwärkare köpa til bästa, och sälja til dyraste pris, som möjligt är? Men huru kan detta ske, utan en fri Handel?

XVI. Ufbedlingen.

Då man uti Handel intet har inrikes medtäflare, så har man utlänste.

I. Om det är en nödwändighet, at man har medtäflare, anten in- eller utomlands, hwilket är nyttigare för Riket, at wåre Handlande ha dem bland Medborgare, eller bland Utlänningar?

II. Har som äro såsom inwigde til Monopolier. Det tyckes af wåre gamle Förordningar, såsom arbetsamhet och sit skulle wara uti allmänna Lagen förbudne, och som man endast af nåde lämnat eller såldt åt någre wise enskilde personer tilstånd, at så bryta denna Lagen.

II. Har någonsin inrikes tåflan skadat någon Nation; och ordspråket, at förnuftet följer med Cynrar, och galenskapen med Pund Sterling, sannas icke det på dem, som sätta sig emot all tåflan bland Handlande, Handt-wärkare och Konstnärer?

III. Swad är allmän wölsfärd? Är det icke tåflan ibland medlemmarne i Samhället, i anseende til Pluraliteten? Och hwar skulle då idoghet, måttelighet, hushållning, och ärrån at drifwa sin wetenskap til största högd, taga wägen, om ingen tåflan fants?

IV. Swilket är bättre för det allmänna, anten sammangaddning bland wåre Handt-wärkare och Köpmån? Eller en stor tåflan? Swilken af dese delar skulle måst tjena at höja priset på wåre exportationer, och at minska wåre rikedomar?

V. Om wåre Köpmån, som handla på Portugal, beklaga sig ibland, at de intet winna nog på de Kläden de sända til Lissabon, skulle wi derföre göra wäl, om wi nedlade hälften af wåre Klädes-Fabriquer? Och om wi togo den utwägen, skulle icke då den bristen uti Portugal snart bli årsatt ifrån Frankrike och Holland? Skulle icke wåre Klädes-Fabriqueurer straxt gå til Frankrike och Holland, at förskaffa sig der det arbete, som wi förment dem hos oss?

XVII. Utdelningen.

Granskning af det motskålet: At Utlänningar skulle taga brödet undan munnen för landsens barn, och skulle upptäcka hemligheter i Handel.

I. Hvilka Utlänningar taga snarast brödet undan munnen för landsens barn? Anten de, som wistas inom eller utom Riket?

II. Om våre gode Engelsmän skulle kunna, med en Telescope eller Rikare, se de Handlande och Manufacturister, som, uti hela Europa, arbeta på, at undgå och förtaga deras Fabriquer Debiten, skulle de icke då med större skäl säga, se der, se der äro de, som taga öf brödet undan munnen? Kan man wäl inbilla sig, at bota detta onda dermed, at man förkastar Naturalisations-Billen?

III. Om någon har för Utlänningen upptäckt hemligheter, i vår Handel, skal man derföre skylla främlingar, eller Engelsmän? Äro det icke de Engelsmän, som inom en kort tid satt sig neder i åtskillige Riken uti Europa, som ha undervisat folk, uti samma Riken, at göra sådane arbeten, hvars fullkomlighet wi ha tillförene haft öf förbehåldne? Hastwe wi icke öf förnekelige prof derpå, at de sielfwe anhållit om Förbud emot införsel från Engeland af sådane Waror?

IV. Fabricerar man icke redskap, som dageligen utskrypas til utrikes Fabriquers förnödenhet? Och skulle icke Engelske arbetare genast gå til Utlänningar, och underwisa dem at bruka slike wärktug, så snart dem derföre tilbudos tillräckelig betalning?

V. Om Konungen i Frankrike, Spanien, Portugal, Preußen &c. wilja inrätta Engelske Fabriquer hos sig, hwilket skulle bli lättaste sätet, at komma dertil för dem? Skulle det bli lättare, at, genom fördelaktige belöningar och löner, draga Engelske arbetare til sig, eller at, med mycken kostnad, sända egne undersåtare hit, och här underhålla dem, til des de blifwit fullkomligen underwiste i wåra handalag? Hwilket, af dese bägge utwägar, är snarast satt i wärkställighet, såkrast, minst kostsam, måst brukad, och med största fördel?

XVIII. Afdelningen.

Det öfwerensstämmer lika wäl/ med en sund Politique, at sända Engelsmän til wåre Colonier, som at draga främlingar in i Riket til folkstockens ökning.

I. Är det icke en grundelig princip, i Regering och Handel, at tillökning i arbete bidrager til ökning i folkstocken?

II. Co-

II. Colonier och Planteringar, som med tjenlige mått bestyras x), öka de icke arbetet?

III. Hade Spanien lidit brist på folk genom de Colonier, som derifrån gådt til America, om man aldrig fördt til Nya Spanien andre Waror än dem, som warit i det gamla tillwärfade.

IV. Emedan et stort antal Fransoser, Engelsmän, Holländare, Italianare, ic. nu äro syfessatte med at tillwärfka alt det, som erfordras til Spaniska Indiens behof, skulle icke Gamla Spanien öfverflöda af folk, om denna myckenhet arbetare, med sina Hustrur och Barn, satte sig der neder?

V. Om uti någon Stad arbete och förtjenst hastigt tiltager, strömmar icke folket dit ifrån alla Rikets delar, i samma mon, som efterfrågan efter arbetare tiltager? Skulle icke samma förmon hånda et Rike, om man tillstadde främlingar, at der inwätta sig?

VI. Men om man tvärt om nekade dem det, skulle icke då denna ökning i arbete wika från den Staden eller det Riket, och fästa sig i et annat, hwaråst Warorne skulle falla i lindrigt

x) (Auct. not.) Man kan se hwilka desse tjenlige mått äro, uti Essai sur le Commerce pag. 92. i andra Uplagan, och jag tror at Chev. Josias Child hade i sinnet någre af desse mått, då han säger: at det war en allmän willfarelse, at tro det Colonier lände til folkhopens minskning i Hufwudstaden.

drigt pris? Åro Förordningar, tvång och förbud i stånd at hindra sådant? Sedan Spaniorerne genom skadan blifwit wise, söka de icke, at, medelst främlingars til sig dragande, årsätta skadan? Och tycks icke, som Engelsmannen wille deremot insöfwa sig i deras forna willofats?

VII. Är det icke deremot förnuftigt, at i Staten hålla twänne utwågar öpne, en för dem, som för hwarjehanda orsaker skul, wilja flytta til Colonierne, och den andra til at insläppa i Riket alle, som åstunda at lefwa bland oss?

VIII. Om någre personer, bland oss, som warit oförsiktige eller olycklige, wilja af sig sielfwe draga sig undan, til någon ort, der deras förra upförande är obekant, om ambitionen drifwer andre, at i utrikes orter söka sin lycka, är det intet en hårlig Politique, at öpna wågen för sådane årelystne til wåre Colonier, håldre, ån at låta dem gå til folk, som förmodeligen å oss afwundas?

XIX. Ufdelningen.

Om det är möjligit, at Tiggare hade måst nyttjat Naturalisation, i fall den Billen wunnit bifall.

I. Behöfwa Tiggare en Naturalisations-Bill, til upmuntran, om 1000 främmande Tiggare kommo in i Riket, gifwer då Lagen någor

någor HåradsRätt y), Mair, eller annan Magistrat tillstånd, at fördrifwa dem utur Engeland, at hårtill påbjuda Contribution, eller der till använda någon del af allmän indrättsel? Om Magistraten intet åger denna myndighet, skulle då en Naturalisations-Bill tillkynda Tiggare flere förmåner, än de nu åga?

II. Åro dårar mer fallne för at öfswergifwa fädernes-bygden, än andre? Skottar och Galler af detta slaget, som intet behöfwa passera Hafwet, Irriändare, som så gjerna tiggare, göra de sig den mödan, at komma til Engeland, för at nyttja den födekrofen? Om man ser någon, från dese orter, gå i Engeland och tiggare, åro det icke merendels arbetare, som kommit til at skaffa sig förtjenst, och genom siukdom samt olyckliga händelser blifwit twungne, at taga denna utwäg?

III. I hwad affikt skulle wäl en utlänsk tiggare fara öfwer til Engeland, hwaråst han intet förstode språket, och huru skulle han kunna betala rese-kostnaden?

IV. När en Engelsman wil söka sin lycka på utrikes ort, sätter han sig då före, at der lefwa i lättja? Lika så en utländsk Köpman eller

y) (Auct. not.) Hårads-Rätter, eller efter orden Freds-Domare, har magt at återsända Irriändske Tiggare til Irriand, men de kunna intet föra ut tillet utländske Tiggare, hwarom jag gjordt mig noga underrättad.

ler Handtwärkare, som kommer til Engeland, kan han förmoda, at rikta sig, genom andre medel, än genom flit och idoghet, som åtminstone swarar emot, eller ock öfvergår, de inhemskes?

V. Det motskälet: At wi skulle bli öfver-swåmmade af utländske Liggare, kan det ha bestånd tillika med det förra, at främlingar skulle wara de inhemske i wägen, och taga dem brödet undan munnen?

XX. Ufbedlingen.

Om, i fall Naturalisations-Billen bifal-lits, det wore bewisligt, at liderlige och odugelige ämnen skolat bli de för-ste / som deraf profiterat.

I. Swad mått och utwägar tager man nu, til at förhindra liderlige och elake sällar, at sät-ta sig neder här i landet? Kunna icke alle skäl-mar i Europa weta, genom resande Engels-måns exempel och berättelser, at Engeland är et Land, deråst man kan wara så lastbar man wil? Swad fågar en liderlig fogel, en ut-skämd bos, eller en bedragare derefter, antin-gen han blir naturaliserad eller ej? Uro icke sådant folk merendels lika hemma i hela werl-den?

II. Skal man kunna föreställa sig, at Han-delsmän och Handtwärkare, som för sin sam-wets

wets-frihet, och Religions skul, bli trwingne at öfwerge sit Fädernesland, skola bland oss öfka fylleri och förwårra wåre seder, som utländske Kockar, Lindansare, Sångare, Violister, de der intet kunna lesiwa annars, än deriges nom, at de dageligen upfinna någott nytt, som titlar och retar oss til öfwerflöd, och til wåra wanliga laster?

III. Om wåre afwundsmån och medtåflare, skulle ha walet, antingen at sända til hwardera af wåre Städer en Colonie Köpmån och Manufacturister, eller en bande Musicanter och Sångare, hwilketdera fruktat man de skulle sända oss? Eller hwilket skulle wi wara benågnast at emottaga?

IV. Åro wål fattige Handtwärkare, uti något land, så liderlige och sådane fyllhundar, som här i Engeland? År det då icke snarare fruktanswårdt, at Engelsmännen förföra Utlåningarne, än at Utlåningen skulle förföra honom?

V. Står icke Holland öppet för hela werlden? Ser man imedertid, at folket är liderligare der, än annorståds? Eller ha wi årsarit, det de fördrefne Flamåndare eller Fransoser, som satt sig här neder, hafwa förderfwat wåre seder?

XXI. Utdelningen.

Hvilken är den lindrigaste och säkraste vägen, at förbättra sederne i et Rike.

I. Kan man wäl föreställa sig någon säker utväg, at förbättra seder, med hwilket Protestantiske Utlänningars Naturalisation icke skal komma öfwerens? Skulle den icke snarare vara et bidragande medel dertill? Och skulle icke desse bågge omständigheter passa wäl ihop? Eller, för at säga det samma med andra ord, skulle icke goda exempel ge ny styrka at goda lagar?

II. Är icke tåflan en af de starkaste drif-
 fjädrar menniskan kan ha? Är den icke rätt stark z) imellan denne Os Inwånare och Ut-
 D länz

z) (Aukt. not.) Den qwicka Abbé du Bos, uti sina Critiske Tankar om Poësie och Wälning, utt Tom. II. Cap. 15, gör en nöjsam och nyttig anmärkning.

Han säger: //Denna tidsens Engelländare, härstamma icke, i allmänhet at tala, ifrån Britannierna, //som tilföreneh bebodt Engelland, då Romarna in-
 //tog det; icke des mindre passar sig den beskrifning, som Cæsar och Tacitus göra på deras seder och sinnelag, til Engelländarna: de förre wä-
 //re icke mer fallne för afmundhuka än de senare.
 //Tacitus skrifwer, at Agricola fant intet bättre medel, at bringa de gamle Britannierna til at läta
 //lära sine barn Latin, Retoriquen och andre wä-
 //stenstapen, som Romarna underwiste sine, än at
 //upmantra dem genom tåflan, i det han stämde
 //ut dem för det de, tillåt Gallierne at öfwerträffa

känningar? Och skulle man icke kunna betjena sig af den samma, såsom et säkert medel, til at förbättra de nationelle med?

III. Ha icke de utvägar, at piska, kasta i fångelse, i Hospitaler, föra til Colonier och äfwen hänga, länge nog varit brukte? Då dese hårdheter, til nu, utan wärkan nyttjats, skulle man ej här af finna, at man bör nödwändigt

sig. Agricola sade, at Britannierne hade es bättre slags wett, än Gallierne, och det kommo allenast på deras egen wilsa an, at gå widare än deras Grannar. Agricolas grep lyckades, och Britannierne, som tilldrene föraktade at tala Latin, wille wara i skänd at orera på detta språket. Jag lämnar Engelsmännen sielfne at döma, om man icke i denna dag skulle med framgång betjena sig, af Agricolas grep.

Kanske min Läsare intet skulle wara misgädder med, at här finna et annat exempel af samma natur, fast af mindre betydenhet, i det stället dock så mycket nyare och rätt lämpeligt til detta ämne. Den förnämste Trädgårdsmästaren, hos en af de störste Herrar här i Riket, bekante sig af en myckenhet folk til at anlägga nya Trädgårdar, så Engelsmän som Irländare; men han hade knapt lätit dem wäl begynna sit arbete, för än han afskilde bägge Nationerne, och upmuntrade dem genöhr tillåt, den ena framsör den andra. Denna lyckeliga utväg hade all onskad framgång: de gjorde länge mera arbete; och arbetet blef mycket bättre gjordt, sedan man hade sagdt dem, at det war en heder för Engelsmän, och heder för Irländare, hwilkendera af dem arbetade måst och bäst, hwilket de eljest intet hade gjordt, för hwad belöning man annars lästwat dem.

digst bruka andre utwågar? Om det är bewist, at Naturalisations-Billen intet skulle hitlocka andre, än nycktre och slitige Utlånningar? Skulle icke tåflan kunna bringa Engelsmän, at bli åfwen så dygdige?

IV. Jag supponerar, at et slags Handt-wårkare skulle sammangadda sig, til at intet arbeta mer än 3 dagar i weckan, och upsättja dese 3 dagars arbete til et grufweligit högt pris? Hwad utwåg skulle man då bruka, til at slita en så förderfwelig sammangaddning? Skulle fruktan för Magistraten wara så titräskelig, uti et Regeringsått, såsom vårt, som tåflan? Skulle en oförnuftig eller liderlig Handt-wårkare återkallas til sin skyldighet, genom hwad straff det ock wara mände, så snart, som om han fick se Utlånningen brukas til det arbete, hwartil han nekät? Och är icke den utwågen, at upmuntra til tåflan, lindrigare, menniskligare, mera öfwerensstämmande med et folk, som icke är aldeles wildt, mycket tjenligare til alla delar, at bidraga til det allmänna bästa?

XXII. Afbelningen.

Utlånningars antagande, betraktad i anseende til Kyrko-Staten och Regeringsåttet.

I. Uti hwilket hänseende skulle wäl det sätt-

ta wår förträffelige Kyrko = Stats inrättning i fara, at wi antage Protestantiske främlingar? Swad war wåre förste Reformatorens tanka häröfver?

II. Hafwa någonsin utrikes Församlingar wist någon styggelse til Biskops = Stift, Liturgiers bruk, til wåre Tros = Articular och wåre Predikningar, eller til någon del af wår Kyrko = Ordning, och hafwa de icke äfwen ansedt Engelska Kyrkan, som Reformationens prydnad och styrka?

III. Äro icke Engelsmännen, i denna dag, bekante för försvarare af de minst orthodoxe Systemer och alle widsträkte tankesätt? Ser man i något annat Rike de naturliga så wäl som de uppenbarade delar af Religion så oförskämt angripas som i Engeland?

IV. Hafwa icke de förnämste utländske Andelige Män, ware sig Calvinister eller Lutheraner, ingått uti den Societet, som blef formierad i London til Evangeliska Lärans fortplantande hos Hedningar, enligt Engelska Kyrkos Lärans och Disciplinen? Om nu någre, af deras Uhörare och Lärjungar, kommo och satte sig neder bland oss, skulle det falla dem in, för det de kommit til Engeland, at bryta en stadfast Kyrko = Ordning?

V. Hafwa de Protestantiske Främlingar, som sökt sin tillflykt hos oss, för Romerska Kyrkans

Käns förföljelser, fördt et oanständigt lefwerne? Ha de brustit i wördnad för Engellske Kyrko-Fädren? Äro icke deras efterkommande så wälsinnade, som eho det wara må emot samma Prester? Och är det bewisligt, at, til es huru stor myckenhet de ock skulle komma, de skulle wilja ge anledning til något skäligit flågomål emot sig?

VI. I hwad hänseende skulle Protestantiske Främlingars antagande sättja Regerings-Formen i fara? Hwad tro här om wåre måst ansedde Patriotter och störste Stats-mån?

VII. Hata wäl Protestantiske Främlingar Friheten? Älska de tråldom, äro de fiender af Regerande Huset, och Prætendenten tilgifne?

VIII. Uti hwad intriguer, sammangaddning eller upror har man sedt någon af de Protestantiske Främlingar ingå, som nu bo bland oss? Hwad Böcker eller Tractater ha de skrifwit, som ledt til at öfwerända kasta undersåtarenas fri och rättighet, eller Konungens biliga myndighet?

IX. Skulle Främlingars antagande, som styrker alla Regeringar i werlden, förswaga den Engellska? Skulle man i Frankrike ha orsak, at öfwertala Catholske Engelsmän, Skottäländare och Irreländare, at sätta sig der neder, och i Engeland orätt at inkalla förföljde

Protestanter? Hwar Handwårkare, som dragges ifrån en medtåflande Nation, är det icke en dubbel skada för dem?

XXIII. Afdelningen.

Om menniskliga kärleken och Christens doms Principierne.

i. Är det wårkan af mennisko = kärlek, och et godt hjerta, at neka olyckelige och förföljde menniskor tilflykt och försvar? Är det på det wiset, man sielf wille bli bemött, om man skulle komma i deras omständigheter?

II. När en förfölgd Protestant flyr iz från en Stad til en annan, efter Jesu Christi befallning, är det wål enligt med den Religion wi bekänne, såsom Christne och Protestanter, at tillluta porten för honom, och hindra honom at komma in? Ha de utländske Protestanter fördt sig så up es mot wåre flyktande Engelsmän, som sökte at komma undan den blodgiruga Drottning Mariæ förföljesser?

III. Om, til et straff för wåre synder, detta Rike ån en gång föllo uti en grym Papistisk skrymtares händer, skulle icke wi ånse för en, emot Christendomen och menniskgheten stridande gjerning, om wåre Protestan-

tektantiske Grannar då nekte ofö tillflykt och hågn bland sig?

IV. Har icke afflaget på de ofta gjorda Propositioner, om Naturalisation, ofta med behändighet blifwit nyttjad af Catholiske Prester, til at öfvertala Protestanter at antaga Romerska Låran? Och gifwer det dem icke et godt tillfälle at säga, det Engelsmännen neka frammande Protestanter hågn och beskydd, då Romersk Catholiske Kyrkan förskaffar sine medlemmar all upständelig hjelp och handräckning? Sätter icke denna jämförelse, af vårt upförande, den Catholiske uti en fördelaktig dag? Hvad är icke det för en skam och förebräelse för ofö?

V. Hafwa wi icke, genom förkastande af denna Bill, retat Franske Regeringen och Presterskapet til hårdare medfart emot Protestanterne? Har icke förföljelsen i Frankrike ganska nyligen åter begynt medan wi wore twelhågsse om Naturalisationen? Och har den icke hämtat nya krafter, af vårt afflag? Äro wi icke således til en del blesne delaktige i Romerska Kyrkans förföljelser, genom vårt, emot vår Nations och Kyrkas Interesles myndighet och heder, stridande upförande?

1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790

IV. Das ist also offenbar, dass die
Propositionen, die in der
ersten Abtheilung dieses Buchs
aufgeführt sind, in der That
wahr sind, und dass die
Propositionen, die in der
zweiten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, in
der That falsch sind. Die
Propositionen, die in der
dritten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, sind
in der That wahr, wenn
man die Bedingungen, die
in der vierten Abtheilung
dieses Buchs aufgeführt
sind, beachtet. Die
Propositionen, die in der
vierten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, sind
in der That falsch, wenn
man die Bedingungen, die
in der fünften Abtheilung
dieses Buchs aufgeführt
sind, beachtet.

V. Das ist also offenbar, dass die
Propositionen, die in der
ersten Abtheilung dieses Buchs
aufgeführt sind, in der That
wahr sind, und dass die
Propositionen, die in der
zweiten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, in
der That falsch sind. Die
Propositionen, die in der
dritten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, sind
in der That wahr, wenn
man die Bedingungen, die
in der vierten Abtheilung
dieses Buchs aufgeführt
sind, beachtet. Die
Propositionen, die in der
vierten Abtheilung dieses
Buchs aufgeführt sind, sind
in der That falsch, wenn
man die Bedingungen, die
in der fünften Abtheilung
dieses Buchs aufgeführt
sind, beachtet.

1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800

www.books2ebooks.eu